

קורסילכן עכדתי עבור עיתון אחר. עזבתי בשלב שבו הבנתי שאני מסוגל לעשות עיתון טוב יותר. כשהעסק — העיתון — גרל, החלטתי לקחת זאת לארצות-הברית. רציתי להיות דג גדול בסדר גדול, ולא דג גדול בסדר קטן.

בספטמבר 1969 הגעתי לארצות-הברית בלי פרוטה בכיס, כשבידי עותק של המגזין ספטמבר. לוויתתי כספים כדי להקים עסק דומה בארצות-הברית. זה לא היה קל, אבל זה הצליח.

אני זוכר שהתגובה הראשונית היתה חיובית, מפני שזו היתה התשובה לפליי-בוי. הוא היה מוגנפוליסט. עד שכאתי, היו לו רק מתחרים קטנטנים בשוק.

כהתחלה היינו שני עובדים ומר כירה. אני כתבת, צילמתי, ערכתי — כמעט הכל. השתמשתי בשמות ובחתימות שונות, כדי ליצור אשליה שזהו מגזין גדול, שבו עובדים אנשים רבים. מרוע אני ממשיך לערוך, לכתוב ולצלם עד עצם היום הזה? יש לי המון אנשים העובדים עבורי, אבל יש חל"קים כמגזין — החלקים המצולמים — שאני חייב לעשות בעצמי. ניסיתי לשיי תף יותר, לתת חלק מהעבודה לאחרים, אבל זה לא הצליח. דווקא מפני שפנט-האוז הואו כליכך הצליח, אסור להחליף את הצוות המנצח. כן, קשה לי לסמוך על אחרים.

הרעיון מאחורי פנטהאוז הוא שהנ"רות היפות מושכות קוראים. בינתיים, קוראים קוגני-העיתון גם חומר רציני. פנטהאוז מתמחה בחקירות מיוחדות. זוהי מיתקפה רוצרדית.

אני מאמין שהיחוד שלי, ואחד הר גורמים להצלחה של פנטהאוז, הוא

שער פנטהאוז. אני הכי שמרן!

בוב גוצ'ינה ותמונה צנועה-ייחוסית מ-פנטהאוז. מה שמן רבין?

שהגיש נגדנו מישפט. הוא טען שלא רצה שהראיון עימו יופיע בפנטהאוז. שלא ידע היכן זה יתפרסם. הופענו מר לו כבית-המישפט וזכינו.

נכון, יש לנו מרואיינים, המבקשים שלא להופיע בחלק מסויים של העי-תון. אם אנחנו מרגישים שזה חשוב להם — אנחנו הולכים לקראתם. למה לא?

הכתבים שלנו אינם מתקשים להישיג סקופים מפני שהם עובדים עבור פנטהאוז. להיפך — אנחנו ידועים באומץ-הלב שלנו, ולכן פונים אלינו ראשונים, במיוחד כשמדובר בכתבות תחקיר.

ההישג העיתונאי הגדול ביותר ש"לנו קשה מאוד לאמר. היינו פעילים ביותר בלוחמה בסמים.

מרוע אני אומר: "השקענו", עשינו? נכון, פנטהאוז זה אני!

איך אנחנו מגיעים לנערות המצר למות? יש שכונות לנו מכל רחבי אמריקה. אנחנו מקבלים מיכתבים רבים מאימהות, מאבות, מאחים, מאחד יות, מחברים ומבעלים. שולחים לנו תמונות. אם אנחנו — כן, כן, "אנחנו" זה אני! — אוהבים את התמונות, אנחנו שולחים צלמים לצילומי-ניסיון. אם אני אוהב את התוצאה — הנערה בעי-תון.

כמעט מדי יום אני עובר על תמונות שמגיעות.

מה קורה לנערה אחר-כך? תלוי בי דוגמנית. יש העושות זאת כדי לנפח את האגו שלהן, או של הבעל / חבר. אחרות עושות זאת בשביל הכסף. כמה כסף הן מקבלות? את כל ההוצאות הכ"רוכות בכך (לפעמים טיסות, הלבשה, אירוח) פלוס 5000 דולר. תלוי.

לפעמים אני ממשיך לעבוד איתן, והסכום מצטבר כמשך שנה ל-50 אלף דולר. לפעמים גם יותר — אם היא עובדת יותר משלושה ימים בשבוע.

הפנר

והתפוז המכני

נחנו בוחרים, כמובן, בנערות השנה. כאן אני מגיע לקטיגוריה אחרת של נערות: אותן המנסות להיות (המשך בעמוד 36)

לקראת סקס חופשי, נישואין משודח ררים. הוא, כמובן מסויים, שיחוררה של אמריקה. זה עשוי להוביל לאומה מי שוחררת.

הבעלים

שולחים תמונות

איך מגיבים המרואיינים שלנו על הופעת הראיונות איתם בין תמונות-עירום מפתות?

היה לנו מיקרה מפורסם של מרואיין אחר — הכומר ג'רי פולולי —

* מנהיג "הרוב המוסרי", הימין הלאומני-דתי הקיצוני בארצות-הברית.

שאנחנו יודעים מה שהציבור אוהב. אני לא מאמין בסקרים. אינני חושב שהטכ"ניקה הנוכחית של הסקרים היא די טובה. אני חושב שאדם צריך לעקוב אחר רגשותיו.

פנטהאוז תמיד התכוון להיות יותר מהפכני, יותר נועז. רצינו לשנות את הסטטוס-קו של פליי-בוי. השנינו ש"הכניס פנטהאוז — לעומת פליי-בוי — הוא בכך שהוא נועז יותר, ישיר יותר.

לפליי-בוי יש פילוסופיה חלשה. הוא פחות נועז. הוא תמיד מאחר-ינו! אנחנו המובילים, והציבור עוקב אחר מי שמוביל.

אני תמיד האמנתי ששיחורר אנשים

רויות מהסוג הזה: פשוט אין לי כעת זמן להשקיע בכך. כשהייתי ילד, היו לי חברים. זה לא אפשרי כיום. כשאתה מאוד מצליח, יש לך פחות אפשרויות לפגוש באנשים ולהשקיע בהם.

אני אדם סולידי

אינני מנסה ליצור דימוי של אדם סולידי, העובד קשה. אני פשוט כזה.

מרוע הצלחתי? זהו שילוב של עקשנות, נחישות, מזל, כישרון וגם עבודה קשה.

מהו סדר-היום שלי? ובכן, אינני קם בבוקר ומסתכל כל היום בבחורות. פות. איני מתחיל את היום לפני 12 בצהריים או 1 אחרי-הצהריים.

אני מתעורר ב-10 בבוקר, לא לפני-כן. עד 12 בצהריים אני מתארגן. יש לי ישיבות עד 11 בלילה — כרציפות, אחת אחרי השניה. אני עובד בבית. אני אוכל רק ארוחה אחת ביום. זהו הרגל שפיתחתי בימים שבהם לא יכולתי להרשות לעצמי יותר.

בסביבות חצות אני עולה לסטודיו שלי, ועובד עד 6 בבוקר, עבודה יצירית: כותב, עורך.

מסיבות? ממש לא. מעולם לא אד הבתי מסיבות. לא ניתן ליצור שם יחד סיס חברתיים משמעותיים, ואינני אר הב לרפרף עם כוסית ממוזמן למוזמן.

באיוושהי נקודה אני חש שזה לא צודק, שאנשים מכירים אותי דווקא מפנטהאוז. נורא חבל שאנשים לא טורחים לבסס את התרשומת, לפני שהם ממחרים לשפוט אדם על-פי-לי-בוש, חיצונית.

ברור שאני סובל מכך. ברור שאני שים מסתייגים ממני, מהצלחתי. אבל יש מעט מאוד אנשים שלא היו מתחלפים איתי עכשיו. יותר אנשים היו מתחלפים עם בוב גוצ'ינה מאשר עם דיוויד רוקפלד! אנשים שלא מכירים אותי ואת דר-חיי, חושבים שאני ער שה חיים מבוקר עד לילה. הם לא מבין שני שאני פשוט עובד קשה יותר.

סקס ואומה משוחררת

תחלתי את הקאריירה באנג'ליה. שם חשבתי פשוט ליצור מגזין פופולארי, יצירתי מגזין פשוט, מפני שהייתי זקוק לעבודה.

אני מאוד קרוב אליהם. החיים החברתיים שלי מצטמצמים בעצם בקתי ובילדים. חברים? יש לי ירידים מהעבודה — אנשים שאני נפגש איתם בתדירות גבוהה — אבל לא חברים קרובים-איני-טימיים. איש כמוני לא יכול לפתח חב

בלאדי-בלאדי מובי" (סרט מלא ברם) הפטיר במין תערובת של זעועז והנאה. קצת סמול-טיק על הסרט, והראיון התחיל.

גוצ'ינה חושב עמוקות בטרם יענה, בוחר בקפידה את ניסוחיו, מיישר מין מבט עמוק-תכול, מדבר חרישית. מרי פעם נאלץ להחליף קלטת במכשיר-ההקלטה, והמשיך לענות תוך כדי מאבק מהיר עם המכשיר שבידו, עד ש"החליף קלטת גואלת והמשיך לתעד את השיחה". אנחנו יכולים לשלוח לך העתק אם את מעוניינת? חשוב לו, לגבר המטופח והמרשים הזה, להיראות ולהישמע רציני.

נכון, הוא מפרסם בזכות ירוחנה ערווה, אך נוסף על כך הוא מוציא לאור מגזין בר-סמך למכוניות (פור וילר) מגזין מצליח לענייני טכנולוגיה, מרע, מרע ברזני ("אומני") ומגזין חרשי, בן שמונה עמודים, לענייני מרע ואמנות ה"נעורים" (לונגביט"). חשוב לו שידעו הכל על השקעתו כסרטים כמו "צ'ינהאון", השקעותיו בתחום המדע, ואוסף-האמנות המכובד אשר בכיר תו.

השיחה גלשה והתמשכה יותר מפי רקדומן שהוצק בה. גוצ'ינה היה מרוצה מעצמו, מציף אותי במחמאות. בינתיים הטייפ עבר, הקלטת הסתר בכה. יופי.

כחוצ ירד גשם-זילעפות. גוצ'ינה נתן לי מיטריה. יצאתי מהאווירה ה"מתוכננת בקפידה לרחוב, פתחתי את המיטריה הענקית וכתתי במבטים מרורים ובשריקות-עידוד. השריקות לא חדרו במשך הזקת המעטות שבהן הייתי ברחוב. מבט במיטריה הבהיר ה"כל: היא היתה מכוסה בכתובות סט-גוניות פנטהאוז. פנטהאוז.

לפי בקשתו, שלח לי מישרדו של גוצ'ינה שני תצלומים שלו. הודעתי למישרדו שאיבדתי אותם, וביקשתי נר-ספים. למחרת היום נשלחו לי שני תצלומים חדשים — העתקים של אותם שני התצלומים שנישלחו לי יום לפני כן.